

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 222/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 CoE 404/2010-50 z 12. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2011 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv za základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoE 404/2010-50 z 12. januára 2011.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«Na základe Zmluvy o úvere (ďalej len „Zmluva“) zo dňa 02.12.2002 poskytol Sťažovateľ dlžníkovi... M. L. ... B. (ďalej len „dlžník“) úver vo výške 398,33 Eur... Zmluva o. i. obsahovala ustanovenia týkajúce sa povinnosti dlžníka z tohto úverového vzťahu t. j. povinnosť vrátiť sumu poskytnutého úveru a ďalšie poplatky. Dlžník bol povinný uhrádzať sťažovateľovi poskytnutý úver v 13-ich dvojtýždňových splátkach v sume 47,47 Eur... dvojtýždenne od 16. 12. 2002.

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu t. j. medzi sťažovateľom a jeho dlžníkom dojednané priamo v Zmluve, že splnomocnený zástupca dlžníka, ktorý bol priamo v Zmluve určený je oprávnený, v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, ktoré mu zo Zmluvy o úvere vyplývajú, vykonať právne úkony, najmä podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu. Takáto notárska zápisnica má povahu exekučného titulu.

Dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, čím sa stal v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, úver okamžite splatný.

Dňa 04. 06. 2003 bola notárom spísaná notárska zápisnica; notárska zápisnica bola podpísaná určeným splnomocneným zástupcom dlžníka.

Dňa 28.07.2003 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „Okresný súd“) dňa 02.01.2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t.j. exekúcia.

Dňa 28. 10. 2009 podal sťažovateľ návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorému bolo udelené dňa 02. 01. 2004 poverenie na výkon exekúcie.

Okresný súd ako súd vecne a miestne príslušný na rozhodovanie o exekučnej agende v danej veci uznesením zo dňa 02. 09. 2010, sp. zn. 11Er 1483/2003-38 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. O návrhu na zmenu súdneho exekútora Okresný súd nerozhodol.

Sťažovateľ podal dňa 06.10.2010 odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „Krajský súd“) ako súd odvolací uznesením zo dňa 12.01.2011 potvrdil uznesenie Okresného súdu zo dňa 02.09.2010 ako vecne a právne správne vo výroku, ktorým bola exekúcia zastavená. Do výroku, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú odvolanie odmietol...

Pojem „spravodlivosť konania“, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa už vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti. Prvý aspekt - aby obe strany konania mali rovnakú možnosť predložiť svoju vec nezávislému a nestrannému súdu za podmienok, ktoré ani jednu z nich nestavajú do výhodnejšieho, či nevýhodnejšieho postavenia voči strane druhej. Druhý aspekt - každá strana má mať možnosť zoznámiť sa s každým dokladom, dôkazom alebo návrhom predloženým súdom a možnosť sa k nim vyjadriť. Kontradiktórnosť jednania má zvláštny význam pri dokazovaní, pretože v jeho rámci musia byť sprístupnené všetky relevantné dôkazy svedčiace ako v prospech tak i neprospech účastníkov.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného skutkového stavu okresný súd vydal poverenie, t. j. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresným súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok - pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, t.j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, keďže návrh na zmenu exekútora nepredvída zastavenie exekúcie ani nové skúmanie podmienok na

vykonanie exekúcie, tj. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie a/alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom...

Sťažovateľ má za to, že na základe zmluvy o úvere mu vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver poskytol. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ tak vlastnil majetok („posession“ „bien“) v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu - zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva *Gasus Dosier und Fördertechnik*, „pojem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo.“ V prípade sťažovateľa nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená. ...

Podľa názoru sťažovateľa, v posudzovanom prípade, došlo k zásahu do jeho práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje *de facto* zbavenie vlastníctva. Zásah do práva pokojne užívať majetok musí spĺňať, v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona.

Podľa názoru sťažovateľa v tomto prípade nebola *stricto sensu* splnená žiadna z vyššie uvedených podmienok. Pokiaľ ide o vykonanie zásahu vo verejnom záujme v posudzovanom prípade, kedy súdy z vlastného podnetu zasiahnu do výkonu rozhodnutia takým spôsobom, že zmariť možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky zo

štandardného obchodno-právneho vzťahu, nie je možné považovať za zásah vo verejnom záujme. Podľa názoru sťažovateľa však v danom prípade úplne absentuje požiadavka verejného záujmu. Nie je totiž možné považovať za otázku verejného záujmu znemožnenie vymožiteľnosti pohľadávky v prebiehajúcim exekučnom konaní bez návrhu povinného, ktorá má svoj základ vo vzťahu súkromno-právnej povahy...

Podľa názoru sťažovateľa, tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania (v rámci rozhodovania o zmene osoby súdneho exekútora), tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru.»

Sťažovateľka uviedla, že dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nepodala, „pretože podľa § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom ... v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde, pričom v tejto veci tvorí istina 398,33 EUR.“

Ako ďalší dôvod nepodania dovolania v súlade s § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sťažovateľka uviedla, že nepovažovala dovolanie za účinný právny prostriedok nápravy s ohľadom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v obdobných konaniach napr. sp. zn. 30 Cdo 164/1996 a sp. zn. 3 Cdo 236/2004.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti P., s.r.o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13CoE 404/2010-50 zo dňa 12.01.2011.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13CoE 404/2010-50 zo dňa 12.01.2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti P., s.r.o. primerané finančné zadostučinenie v peniazoch v sume 3430,69 Eur (103352,97 Sk), ktoré mu zaplatí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia...*

4. *Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť spoločnosti P., s.r.o. trovy právneho zastúpenia v sume 298,46 EUR s DPH (za dva úkony právnej služby každý za 149,23 EUR s DPH) na účet právneho zástupcu J. H., advokáta,.... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého poskytnutie ochrany konkrétnemu právu alebo slobode v konaní pred ústavným súdom prichádza v zásade do úvahy iba za predpokladu, že ten, kto má v úmysle sa jej dovolať, najprv vyčerpал všetky účinné opravné prostriedky, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 201/04). Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd, tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy, totiž nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (napr. I. ÚS 42/00, IV. ÚS 39/2011).

Podľa § 236 ods. 1 OSP možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia z 12. januára 2011 uviedol:

„Napadnutým uznesením okresný súd s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Oprávnený bol zaviazaný zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. J. Ď. trovu exekúcie vo výške 43,68 eura do troch dní.

O trovách exekúcie súd rozhodoval s poukazom na ust. § 200 ods. 2 EP, § 203 ods. 1 EP, s použitím § 14 ods. 1 vyhlášky č. 288/95 Z. z., § 15 ods. 1 vyhlášky a § 22 ods. 1 vyhlášky.

Proti uzneseniu odvolanie podal oprávnený. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP.

Odvolanie oprávneného do výroku, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

V ostatných výrokoch uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne.

Podľa ust. § 202 ods. 2 OSP, odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak.

Za osobitný zákon sa v tomto prípade považuje Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Ani jedno z ustanovení Exekučného poriadku nepripúšťa možnosť odvolania proti uzneseniu, ktorým bola vyhlásená exekúcia za neprípustnú.

V prípade, že procesné poriadky výslovne neumožňujú podanie odvolania, niet zákonného opodstatnenia pokladať podané odvolanie za prípustné (vid' rozhodnutie Ústavného súdu IV. ÚS 54/2005).

Podľa ust. § 218 ods. 1 OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Na základe citovaných zákonných ustanovení nemohol odvolací súd inak než odvolanie oprávneného vo výroku, ktorým exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú, odmietnuť.

Znenie ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku ukladá súdu povinnosť exekúciu zastaviť, pokiaľ táto bola vyhlásená za neprípustnú.

Zákon teda nedáva možnosť súdu iného rozhodnutia než exekúciu zastaviť v prípade, ak táto bola vyhlásená za neprípustnú.

Oprávnený, ktorý považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne, uvádza v odvolaní, že zároveň logicky nesúhlasí s výrokom súdu o trovách exekúcie, na ktoré bol zaviazaný. Za danej situácie dôvody prednesené oprávneným v odvolaní do trov nenapádajú správnosť ich výpočtu a základ rozhodnutia o trovách je odôvodnený okresným súdom citovaným ustanovením § 203 ods. 1 EP.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 102/04, III. ÚS 302/08, IV. ÚS 309/08, III. ÚS 50/2010) odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky

súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom i k právnej stránke veci a pod.) s cieľom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Z obdobných právnych názorov vychádza aj judikatúra najvyššieho súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 102/01 alebo sp. zn. 2 Cdo 13/2004, sp. zn. 1 Obdo V 76/2006).

Znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený, je vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP. Takáto vada zakladá prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pričom dovolací súd musí na ňu vždy prihliadnuť.

Sťažovateľka odôvodnenie svojej sťažnosti formulovala paušálne (totožne s inými podanými ústavnému súdu) a odôvodnenie jej sťažnosti nekonvenuje s odôvodnením namietaného rozhodnutia krajského súdu, zo samotnej sťažnosti je však možné vyvodiť, že na základe podaného dovolania by bol najvyšší súd v súlade so znením § 242 ods. 1 OSP po pripustení dovolania príslušným na preskúmanie napadnutého rozhodnutia z dôvodov podľa § 237 písm. f) OSP, pretože podľa názoru ústavného súdu z uznesenia krajského súdu vyplýva, že medzi namietanými nedostatkami postupu krajského súdu v konaní vedenom pod č. k. 13 CoE 404/2010-50 a jeho uznesením z 12. januára 2011 na jednej strane a odňatím možnosti konať pred súdom z hľadiska § 237 písm. f) OSP na strane druhej nie je taká absencia súvislostí, ktorá by nepripúšťala uplatnenie tejto námietky ako dovolacieho dôvodu, a tým vylúčila právomoc dovolacieho súdu.

Sťažovateľka nepodanie dovolania odôvodnila tým, že *„podľa § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom ... v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde, pričom v tejto veci tvorí istina 398,33 EUR.“*

Ústavný súd dospel k záveru, že posúdenie námietok sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď sa neobrátila na príslušný dovolací súd, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho vychádzajúc z argumentácie obsiahnutej v sťažnosti, v ktorej tvrdí také porušenie svojich procesných oprávnení, ktoré napĺňajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, podať mala a mohla, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov. Každý účastník musí uplatniť svoje práva zákonnou formou. Jednou z nich je aj podanie dovolania, nestačí len tvrdenie, že prípadný opravný prostriedok na súde vyššieho stupňa nebude úspešný (čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy).

Nevyužitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany základných práv sťažovateľky, porušenie ktorých namieta, nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba (alebo právnická osoba) nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv (IV. ÚS 413/04). Ak sťažovateľka vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu disponovala dostupným a účinným prostriedkom nápravy v záujme účinnej ochrany svojich základných práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, vylučuje to právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie jej sťažnosti.

Ústavný súd podľa svojej stabilnej judikatúry nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (m. m. I. ÚS 85/97, I. ÚS 89/97). Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkým účastníkom dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. I. ÚS 57/2010).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011